

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Blå-Skägg.

Det var en gång en man, som hade wacker
ra hus i staden och på landet, guld- och silf-
werkärl för alla möjliga behof, de dyrbaraste
möbler och förgyllda wagnar; men olyckligt-
wis derjemte ett blått skägg; och detta gjorde
honom så obehaglig och förfärlig, att hwar-
je flicka eller fru flydde för honom. En bland
hans grannar, ett fruntimmer af hög börd,
hade twenne underfödda döttrar. Han anhöll
om en af dem till hustru; man öfwerlemnade
åt modern att gifwa honom hwilkendera
hon sjelf wille. Nu wille de likwäl in-
gendersa gifwa sig med en man som hade
blått skägg, och hwad som framsdralle ingaf
dem fruktan, en man som ofta warit gift,
alltid förlorat sina hustrur, utan att man
wisste huru. För att blifwa närmare bekant
med de båda unga flickorna, förde Blåskägg
dem, deras mor och någre unga herrar och
damer bland deras bekanta ut till en hans

skönaste landegendom, der man roade sig hela åtta dagar. Promenader, jagt och fiske, dans, concerter och stora måltider omväxlade med hwarandra. Nätterna förflöto under nöjen af alla slag och morgonen skänkte en kort hvila för att snart gifwa rum åt den nya dagens lustbarheter. Slutligen fängslade äfwen detta njutningsfria lif så den yngsta dottern, att hon började finna det blå skägget mindre blått, och den frifostige warden en ganska hyggelig karl. När man kom till staden firades genast ett lysande bröllop. Efter en månads förlopp sade Blåskägg till sin hustru, att en vigtig angelägenhet tvingade honom göra en resa till en aflägsen landsort och att hon under de sex veckor, som han wore borta, skulle roa sig på allt möjligt sätt i staden och på landet, för att icke allt för mycket sakna honom. Han lmnade henne desutom nycklarne till alla de stora busgerådeskamrarne, de fulla wiskhusen, winfällrarne, de rum der alla silfwer- och guldkärl förwarades, hwilka icke wore i dagligt bruk, ja nycklarne till de wäl förwarade rum der alla Blåskäggs omätliga skatter i silfwer- och guldmynt, jubeler och perlor wore förwarade. Derjemte erhöill frun nycklarne till alla rum på Blåskäggs landt gårdar och landflott. Men här anförtror jag dig äfwen en nyckel, sade Blåskägg, den du ej får begagna. Den öppnar en kabinettsdörr innansför galleriet i nedersta wåningen af mitt skönaste landflott. Jag anförtror dig äfwen denna vigtiga nyckel, men med den

eftertryckliga befallning, att du blott gömmer, ej nyttjar den; skulle du upplåsa denna dörr, den enda som för dig är tillsluten, så ädrar du dig min yttersta vrede, i stället för min nuvarande lå lef. Den unga frun lofwade allt, Blåskägg steg i sin wagn och reise. Nu blefwo wänner och grannar bjudne; hwilken kom icke att njuta och se all denna rikedom och prakt i stad och på land; ty Ugarens blåa skägg hade hitintills afhållit mången att se allt detta. Man genomlade alla wänningar. Salar, salonger, gallerier och kabinetter täflade med hwarandra i skönhet och smakfull rikedom. Allt öfwerträffades likwäl af de rika husgeråds-kamrarne, stora salar, uppfyllde med de skönaste, rikaste möbler, speglar, stolar, tafflor, m. m., men allt detta gaf ägarinnan nu mera söga eller intet nöje, ehuru alla hennes wänner icke tröttnade att uphöja hennes afundswärda belågenhet, hon tänkte blott på det förbjudna kabinettet och kunde slutligen icke längre håjda sin nyfikenhet. Ehuru ohögligt det också war att lemna sitt sällskap, hastade hon utföre en lömntrappa med den skyndsambhet, att hon war nära att bryta halsen af sig; kommen till kabinetsdörren, stannade hon likwäl litet, tänkande derpå, att hon möjligtwis kunde ådraga sig någon fara och förskaffa sig sin mans wrede. Likwäl war fceestelsen så stor, att hon ej kunde motstå den. Hon öppnade således darrande kabinetsdörren. Först såg hon intet, ty fönsterluckorna woro tillslutne; men efter några ögonblick märkte hon att

golfwet war öfwerhöljdt med lefrad blod, hwaruti flera döda quinnors kroppar, upphängde kring wäggarne, ryssligt speglade sig. Dessa quinnor woro Blåskäggs alla hustrur, som han här mördat. Hon trodde sig nu dö af förskräckelse, och nyckeln föll ur hennes händer ned i blodet. Slutligen återhäm- tade hon sig så mycket, att hon upptog nyckeln, läste Kabinettdörren och skyndade sig med förskräckelsens snabba flyende till sin Kammar. Hon sökte förgäwes att hämta sig, hon märkte att nyckeln blifwit fläckad af blodet, och sökte astorka det; men förgäwes; ty nyckelns blodfläckar woro outplånliga, emedan nyckeln war af en förtrollad natur, till den grad, att om hon öfwerstura- de honom med sand, bloden likwäl alltid återkom på ett annat ställe, då det afgneds på ett. Nu hemkom äfwen Blåskägg, samma afton. Han sade sig på wägen hafwa erhållit bref som gjorde resan öfwerfödig och han skyndade sig således att återkomma till sin unga fru. Den olyckliga frun sökte wäl använda all sin förstållningsförmåga för att dölja sin fasa och oro, och betygade, så godt hon kunde, den glädje som intog henne öfwer Blåskäggs snara återkomst. Dagen efter hemkomsten bad nu Blåskägg sin hustru återlemna alla de nycklar han anförtrott henne, och när han emottog dem af hennes darrande händer, märkte han redan huru litet hon kunnat styra sin nyfikenhet. Huru kommer det till, sade han, att Kabinetssnyckeln icke finnes här bland de öfriga. Ack

jag har lemnat honom der uppe på bordet i min sängkammare, swarade den stackars frun bårwande. Nå glöm då icke att öfwerlemnna mig denna wigtiga nyckel med aldrasförsta, sade Blåskägg leende. Efter flere förnyade påminnelser om nyckelns återlemnande måste frun slutligen gifwa honom den. Swarifrån hafwa dessa blodfläckar kommit frågade nu Blåskägg. Jag wet icke sade den förkräcka frun, blekare än döden. Ni wet icke, sade Blåskägg; men jag wet det rätt wäl: ni har ej kunnat styra er qwinnliga nyfikenhet, ni har varit i kabinettet. Nu skall ni också få stanna der och intaga er plats bredwid de andra nyfikna damerna, som icke kunnat afhålla sig från det enda som war dem förbjudet. Den stackars frun kastade sig gråtande och bedjande för Blåskäggs fötter och ådagalade all den måst rörande ånger öfwer sin olydnad. Hon tycktes böra kunna röra stockar och stenar, så stön och bedröfwad som hon war; men Blåskägg hade ett hjerta hårdare än grästen. Ni måste dö, min fru, och det genast, blef det enda och korta swaret. Nå om jag måste dö, sade hon, med sina stöna ögon badanda i tårar, så låt mig åtminstone få några ögonblicks tid att bedja. Jag ger er en half qwarts tid, sade Blåskägg, men icke en minut längre. Nu kallade hon sin äldre syster och sade: bästa syster Annet, stig upp på det högsta flottstornet och se efter om mina bröder icke komma, jag wäntar dem, de ha lofwat besöka mig och om du ser dem ankomma, så gif

dem tecken att skynda sig. Systemen uppsteg i tornet och den olyckliga, som väntade sin sista stund, ropade oupphörligt opp till henne: Annet! Annet! ser du ingen komma? men Annet svarade lika ofta: jag ser blott solen som skiner och gräset som grönskar. Nu ropade Blåskägget nedifrån med förfärlig röst och sin bila i handen: Nedkom genast! i annat fall kommer jag upp och hämtar er. Annu ett ögonblick, bad fru i tårar, och så ropade hon åter med låg röst till sin syster: Annet! Annet! ser du ingen komma? Annet svarade åter: jag ser intet annat än solen som skiner och gräset som grönskar. — Nedkom genast, dundrade åter Blåskägg, eller kommer jag upp. Jag kommer, sade hans fru, och sedan ropade hon åter till sin syster: Annet! Annet! ser du ingen komma? Jag ser, sade Annet, ett starkt damm, som kommer hit åt. Är det kanske mina bröder, sade den olyckliga. — Nej, min syster, det är en fästskof. — Vill du ej sitta ned, dundrade Blåskägg. — Annu ett litet ögonblick, bad hans hustru, och derpå frågade hon åter den på utpåst ställda systern: Annet, min syster, ser du ingen komma? Jag ser twenne kliddare, sade Annet, som komma ridande, men de äro ännu ganska långt borta. — Gud ware lof, utropade hon en stund derefter det är våra bröder. — Jag ger dem tecken så mycket jag kan, att skynda sig. Nu började Blåskägg ropa så högt i sin wreda wäntan, att hela huset darrade ända upp till tornspetsarne. Med utslagna

här och simmande i tårar kom nu den stackars frun att kasta sig för sin grymme mans fötter. Det tjänar till intet, sade Blåskägg. Du måste dö, och derpå lindade han hennes sköna hår kring en af sina mordiska händer, lyftade henne så wid håret från golvet och höjde bilen, hvarmed han wille afbugga hennes hufvud. Den stackars frun wände nu sina af dödsångest fulla ögon till den omänskliga Blåskägg och anhöll om ännu ett ögonblick för att bereda sig. Nej det är ej mera tid dertill, sade Blåskägg, befall din själ i Guds hand och dö. I samma stund lyftade han bilen till det afgörande slaget; men så i samma ögonblick bultades så häftigt på dörren, att Blåskägg hejdade sig. Nu intrusade genom den med wåld uppbrutna dörren twenne Riddare, som med wärjan i handen ilode emot Blåskägg. Han isgenkände genast i dessa Riddare sin frus twenne bröder, den ene en tapper Dragonofficer, den andre en lika modig Grenadier. Blåskägg, mera grym än modig, tog genast flykten, men upphanns af de båda tappre officerarne förr än han kom till den breda slottstrappan. Här genomborrade de honom, den ene med sin wärja, den andre med sin sabel. Den stackars frun war nära lika död som hennes förfärlige man, och hade ej styrka nog att uppsäga och tacka sina råddande bröder genom omfamningar. Blåskägg hade ingen arfwinge utom den efterlemnade hustrun, som erhöll alla hans omätliga rikedomar. En del deraf använde hon för att

bortgifsta sin äldre syster, som slutligen från
tornet gifwit henne det räddande budskapet,
med en ung fattig Adelsman, som länge äls-
kat henne och varit älskad tillbaka. En an-
nan del använde hon till höga embetens
köpande åt de tappre bröderne; och de åter-
stående omåttliga rikedomar, gods och slott
hon ägde, gjorde hennes öfriga dagar lyck-
liga med en ädel man, som hon lyckligare
walde, och hwilken icke satte hennes qwinliga
nyfikenhet på så hårda prof.

Säljas i Björnståhls Bokhandel.

SEDERHOLM,
tryckt hos Ernst Ad. Ortman, 1822.